

KULCSÁR EDMOND

Pánikpont

Este tíz óra van. A sötétség sorban nyeli el a fákat. A szélvédőn át elmosódnak a fények, kettészelik a feketeséget. Kevesebb mint egy másodperc alatt feledésbe merül minden. A bokrok, a fák, a messziről látszó falvacskák, az aszfaltra festett fehér csíkok rendszerezett, pislogó mozgása. Néha egy bagoly repül fel a semmiből és átszáll a másik oldalra. Eltűnik. Minden a megszokott.

Itt benn csak a monoton bűgás. Már fel sem tűnik, mégis szükségem van rá. Olyan, mint a levegő. Túl kényelmes ahhoz, hogy ne engedjek a csábításnak. Ilyenkor mindig megfordul a fejemben, hogy jó lenne a pedálra taposni. Hagyni a lóerőknek, hogy vezessenek. Át a korlátokon, az eltűnt fák után. Kívülről szemlélni a testemet, majd másnap a családot, amikor megtudják. Láthatnám a szánalmat az arcukon. Ahogy a megmerevedett testem látványa próbál kihúzni a felelősség alól.

Részezen nekivezettem magam egy fának és ezzel le lenne tudva az egész. A hülye paraszt sokat ivott és megdöglött.

Egy hét alatt lerendeznének mindent. A ruháimat valami alapítványnak adományoznák. Koporsóból a legolcsóbbat, mert váratlan volt a halál, nem volt félretéve rá, sem a sírásóra, sem a papra. Majd ők eltemetnek. Eljönne pár barát, gyerekkori szerető, anyu szomszédai, az öregasszonyok. Mind csodálkoznának azon, hogy hogy halhat meg valaki ilyen fiatalon. Felém helyeznék a koszorúkat, imádkoznának értem, majd néznék a nevetem a síron. Mindazt, ami maradt belőlem.

Két üres időpont közötti kötőjel.

Valahányszor ezen gondolkodom, rá kell jönnöm, hogy olyan vagyok, mint a fák az út mellett, a bagoly, amely előbukkan a semmiből és átszáll egy másik semmibe. Jobbra húz, balra tol, megizzasztja a tenyeremet, az ülést alattam.

Viszket.

Szúr.

Irritál.

Utána meg mindegy, csak kifelé. Ki ebből az autóból, hogy aztán mint egy veszett. Egyik fától a másikhoz. Amíg a fizikai fájdalom nem.

Felment. Előjött. Összeszorul és émelygek. Félek tőle. Gyerekkorom óta van, és akkor jön, amikor a legkevésbé számítok rá. Legelőször egy hintában. Ötévesen. Túl gyorsan hajtottam. Nyomni kezdett. Ki kell ugranom.

Egy pillanatra elengedtem magam.

Nem csodálkozom semmin. Látom magamat az út közepén. Egy gyereket, aki kiugrik a hintából és élém esik. A lábaim nem engednek. Csak a vágy, hogy megszabaduljak. A mellkasom kifelé nyom. Érzem. El kell gázolnom.

KULCSÁR EDMOND (1998, Nagyváradi) tanulmányait a debreceni bölcsészettudományi karon kezdte, jelenleg a Partiumi Keresztény Egyetem magyar-angol szakának hallgatója, a LÉK Irodalmi Kör tagja.